בס"ד

יום ג', כ"ז בניסן תשנ"ט (13 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום 12 יום, שהם שבוע 1 ו-5 ימים לעומר.

כ"ז בניסן נקבע על-ידי הכנסת כיום הזכרון לשואה ולגבורה.
יום עשרה בטבת נקבע על-ידי הרבנות הראשית ליום הקדיש הכללי לזכר חללי היהודים במלחמת העולם ה-II באירופה ובארצות אחרות, שלא נודע היום בו הושמדו בתופת הנאצי. שכן, ידוע שרבים מבין ששת מיליוני אחינו (ה' ינקום דמם) נספו בשואה במיתות קשות ואכזריות, בלא שיודעו עד היום זכרם, ובלא שיודע יום מותם. כאמור ביום זה בטבת, מדליקים נר נשמה, אומרים קדיש ולומדים משניות לעילוי נשמות הקרבנות.

בכפיבות יום הקדיש הכללי עם עשרה בטבת יש סמליות רבה:
בוששים תורבן בית המקדש הראשון ונסיון ההכחדה של הבית היהודי כולו בבבל. מצמיחים שניהם ביום לבדון אחד. יש בכך בטוי ותקווה, ששואת אירופה תסיים את מסכת הסבל של העם היהודי.

ומאשר לקבעת כ"ז בניסן כ"יום השואה והגבורה":
-בתאריך זה, בשנת תש"ג (1943), נפל גיטו ורשה בידי הגרמנים הגרמנים, לאחר קרב גבורה נואשת מצד קומץ לוחמים היהודים. כ"ז בניסן איננו שונה בסמיכות לקבעת ט' בטבת כיום הקדיש הכללי, אלא בא להשלים את היום שקבעה הרבנות הראשית.
יום זה מדגיש יותר את היבט הגבורה ומאחר ב"מ תורבן יהודי אירופה. בין הגבורה הפיסית בנוסף לגבורת הרוח של המיליונים ששמרו על צלם אנוש יהודי, וה"ו למקדש שם שמים בתי"ם ובמובם. מצ"נים את היום בעצרות-עם, בטקסי-התאזרות עם לצד הקרבנות והמורדים, ובהורדת הדגל לחצי התורן. [הרב י. מ. לאו: "הדות-הלכה למעשה"]

-ליבני השואה, בשנת תרצ"ו (1936), החלו ליום מה שכונתה אז "מאורעות הדמים" - רצף של מעשי הרג וטרור שנמשך 3 שנים. ההיסטוריה מראה ששכנינו לא שכחו דרך כן לנסות את מזרעם.

יום נעים!